

"Imagina't en el dia 26/05/2026"

Ahir al vespre hi havia una ombra dalt del turó. Aquest matí, per curiositat, m'he apropat a la finestra i, sota la llum de la lluna n'he pogut comptar ja fins a quinze. No sé com hi han arribat, ni d'on han vingut. Tan sols sé que cap d'elles s'ha mogut mentre, n'estic segur, em miraven fixament. I ens hem estat intercanviant les mirades en silenci fins que el sol ha començat a treure el serrell per darrere el turó. Aleshores han anat esvaint-se una a una fins que els meus ulls no veien altra cosa que el llençol verd de la molsa damunt les roques.

No sé si faig ben fet, però no estic acostumat a rebre visites, encara que siguin ombres en la distància, i les trobo a faltar. Què ha passat? Amb qui me convertit? Perquè enyoro allò que ni tans sols és tangible? Abans això no hagués passat. O potser sí? Miro el calendari que penja d'un clau tort, mig oxidat, al costat del capçal del llit: 26/05/2026. La memòria a vegades ens pot jugar males passades. Ja no sé què és allò que veig i allò que és fruit de la imaginació. La meua capacitat per confondre la ficció amb la realitat és tan poderosa, que tinc la sensació que en qualsevol moment podré aixecar el vol i deixar enrere tot el que em lliga aquí. Què se n'ha fet de cada segon viscut? On s'atresoren tots els moments que ens omplen la memòria, aquells que ens fan riure o ens aneguen els ulls? En el meu cas, fa temps els vaig tancar sota clau. La caixa encara es manté allà, intacta, amb la mateixa capa de pols que dia rere dia es va fent més espessa i que no m'atreveixo a tocar. Fins avui, que ja no em sento tant sol i que de nit les ombres amigues m'acompanyen. Fins avui, en aquest fatídic dia en què decideixo començar de nou...o potser acabar amb tot. Quina diferència hi ha realment? obro la caixa i una llum m'enlluerna fins al punt de deixar-me cec per uns instants. Perquè no han perdut gens de brillantor aquests tresors amagats durant tants anys i jo en canvi em sento cada cop més gris? És en aquests moments quan veig entre fotografies, notes i objectes inversemblants aquell paper, mig arrugat, que ara subjecto entre les mans colpejant-me, com si el meu epitafi aparegués de sobte davant els meus ulls: "El temps tot ho cura. D'aquí uns anys allò que ara t'ofega no serà més que un simple bassal que, com un nen petit hi saltaràs esquitxant i espantant tot allò que ara t'atterra". Miro la data 26/05/2013. Que cruel és el destí. Un somriu cínic em transforma els llavis i em dic: "quin dia millor que avui". Felç aniversari. Ja fa 13 anys des d'aquell dia. Qui és capaç ara de dir-me que no sigui supersticiós? Que el temps tot ho cura? Potser és que he arribat tard i el doctor temps s'ha jubilat abans d'hora.

És llavors quan em giro i et veig allà, quiet, immutable intentant que cap signe de fragilitat trenqui el teu tarannà marcat per la serenitat del rostre. Em fa pena veure't així però sé que no puc fer-hi res. Cap paraula o gest remouran la teua ànima. Et miro i sé que t'has rendit, que no vols seguir lluitant per oblidar, que no vols seguir lluitant per recordar. Són ja massa coses i et sents només com l'ombra d'un record. Et miro i veig com els ulls et delaten. Amb un gest subtil m'eixugo el que vol semblar una llàgrima. Maleeixo el reflex d'aquest mirall que penja al costat de la finestra que em fa sentir més sol. Només em queda el consol d'esperar que aquesta nit les ombres tornin a omplir-me les hores i, potser, en algun moment - quan elles ho vulguin- podré formar-ne part. Fa massa que no formo part de res; fa massa que res no vol formar part de mi: és l'equilibri de la soledat.